5 Σεπτεμβρίου 2022

Ζώντας ανάμεσα σε πονηρούς ανθρώπους

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Συνήθως βλέπουμε τους γύρω μας με βάση τα εσωτερικά μας ματιά και « εκ του περισσεύματος της καρδίας». (Λουκ. 6,45). Αν είμαστε πονηροί, θεωρούμεν και τους άλλους πονηρούς. Αν είμαστε απονήρευτοι, νομίζουμε πως όλοι οι άλλοι είναι το ίδιο.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Διάλογος επισημαίνει το εξής: « Όσο πιο αγνή είναι η καρδιά τόσο πιο εύπιστη γίνεται». Γι’ αυτό συμβαίνει να ξεγελαστεί από τους πονηρούς ανθρώπους που κινούνται με βάση το συμφέρο, το ψέμα, την απάτη. Η συνειδητοποίηση αυτή μπορεί να προκαλέσει πόνο κι απογοήτευση, πίκρα και παράπονο. Μπορεί, όμως, και ν’ αντιμετωπιστεί με πνευματικά κριτήρια, θεωρώντας αυτόν που ξεγελά ως άρρωστο που χρειάζεται θεραπεία στηριγμένη στην κατανόηση, την αποδοχή, τη συγχωρητικότητα.

Βέβαια, αυτές οι καταστάσεις χρειάζονται διάκριση. Αν δεν έχουμε την αγάπη που «καλύπτει πλήθος αμαρτιών», που ανέχεται τον πονηρό, που υποχωρεί στην αδικία και την εκμετάλλευση, ας μην επιχειρήσουμε να κάνουμε ό,τι έκαμναν οι άγιοι. Χρειάζονται οι κατάλληλες προϋποθέσεις για να κολυμπήσεις στα βαθιά νερά ή να ανέβεις ορειβασία.

Στο βίο του Αγίου Ιωάννη του Ελεήμονος αναφέρεται η κοροϊδία ενός ζητιάνου που μεταμφιεζόταν συνέχεια και του ζητούσε βοήθεια ως να είναι διαφορετικός. Ο Άγιος, αν και το κατάλαβε, συνέχισε να του δίνει.

Κανείς δεν υποχρεώνεται να επαναλάβει τη ζωή ενός άλλου. Ο καθένας έχει τις ιδιαιτερότητές του, τις δυνατότητές του, τον τρόπο αντίληψης τής ζωής. Ως πρόσωπο, μοναδικό και ανεπανάληπτο, έχει τη δική του σχέση με το Θεό που καθορίζει και το πώς θα ενεργήσει στη συμπεριφορά των συνανθρώπων του.
Είναι, όμως, αναγκαίο να καταλάβουμε ότι το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού» διαιωνίζει το κακό και ότι μπορεί να αισθανόμαστε την ικανοποίηση της εκδικητικότητας αλλά όχι τη χαρά της συγχωρητικότητας.

Στο βιβλίο «Όρια Ζωής» καταγράφεται το εξής: «Αν κάποιος δεν αγαπάει τους άλλους, δεν αναλαμβάνει την πλήρη ευθύνη που πρέπει να έχει απέναντι στον εαυτό του, απαρνιέται αυτό που πραγματικά έχει ανάγκη η καρδιά του»[1].

Το να πιστεύει κανείς στο Χριστό σημαίνει να θέλει και ν’ αγωνίζεται να ζήσει τη ζωή Του. Εκείνος συγχώρεσε τη μοιχαλίδα, τους σταυρωτές Του, τους τελώνες και τις πόρνες. Μίλησε, όμως, αυστηρά στους «τηρητές του Νόμου», στους Φαρισαίους που ζούσαν στο ψέμα και την υποκρισία, χωρίς αγάπη και ειλικρίνεια.

Η αποδοχή του πονηρού ανθρώπου δεν συνεπάγεται την αποδοχή της πονηρίας του, όπως δεν σημαίνει αποδοχή της όποιας αμαρτίας, όταν καλούμαστε να δεχτούμε τον αμαρτωλό ως ασθενή.

Ζούμε σ’ ένα κόσμο ποικίλων αντιλήψεων αλλά και ποικίλων ανθρώπων. Σ’ αυτό τον κόσμο πρέπει να ζήσουμε! Ο Χριστός είπε στους μαθητές Του: «Σας στέλνω σαν πρόβατα ανάμεσα στους λύκους. Να έχετε τη σύνεση που έχουν τα φίδια και την ακεραιότητα που έχουν τα περιστέρια». (Ματθ. 10,16). Η «αγνή καρδιά» που έχει ο απονήρευτος άνθρωπος δεν είναι βλακεία. Είναι η αντανάκλαση του θεϊκού φωτός και η αγιότητα του Αγίου. Γι’ αυτό, αν έχει αδικηθεί από τους ανθρώπους, θα λάμψει μέσα του η Χάρη και η Ειρήνη του Αγίου Πνεύματος και θα του δοθεί το «περισσόν» απ’ αυτό που θα είχε, αν δεν αδικείτο. Αρκεί να ζει όπως ο Κύριός Του του ζητά, «με σύνεση και ακεραιότητα».

[1] Εκδ. Έλαφος, Αθήνα 2001, σ.118
Πηγή: isagiastriados.com